

הספד לכפות תמרים

ככה זה כשראש תלתלים מכסה
 אותך בלי הרף. היינו שם כדי לחבוק שעת צערך
 הסתכלת, טרוף הוביל אותך לבכות אצל עץ התמר עב-הגזע.
 אבל ידעת, כפותיו נושרות שנה, שנה, ואת תפלי אתן
 אל עולם של מציאות לא-לם, שיום אחד יכבו שם כל
 מזמורי עולם לא-לם.
 לפעמים נדמה היה עוד רגע ואל האדמה תבואי, כליכך חמה,
 כליכך חומה וכשפקחנו עיניים
 עדיין צחקת בצחוק עולם-שלך, לא-לם. ידענו
 לשתוק לך כשרצית ולא-לם את כל העולמות. כליכך
 הרבה דממות היו שם ולא שיברו את קו האופק הנחלם.
 תמיד מגיפה את תריסך ומתרה בנו בקול ובמבט;
 זר בל יחדור, זר בל יחדור
 זר בל יחזור, והוא חוזר, מקיף אותך חלונות חדשים ואורות של פנסים
 והמוני ידיים נשלחות ללטףך בהתקרבו, בהתרחקו הן שוב חונקות
 את מבטך.

אישי החולם
 עשה כדברך
 אישי החולם,
 לעגל את גופי
 אהבה חרישית —
 עד לאמרו לי ידיך
 סוד ברית מפיסת.
 כי אתה חוט השתי
 ואני מלכות ערב
 ופנה של ירח
 בגן — מחיך...

בית הקברות שלי

כל אחד לקח מעט והסתלק.
 הצחוק שלי התפזר בין חוגגי
 גופי, בתוכי איוב הייתי המקלל יומו.
 כל יום נותר פחות לזכור. השתיקות היו ממלאות
 הכל. אחר-כך כשהלכו, עבורי היו עדיין מתפקעים
 מצחוק, אך רק לרגע קט. היו מתגלגלים,
 מתגלגלים, אל בין חורבות שחורות של
 כפר בוגדים, כליכך הרבה אהבו שם
 ושנאתם היתה זו שהציתה אש.
 אחר-כך התפזר צחוקי לאלף שברירים
 באמתחת נוכלים נטמן, איש לא נענה
 לתחינתי.
 לכן למדתי להכות ולהרוס,
 חיבוקי לא יכנס אליו עולם שלם, ילמדוני
 לפצל את חיבתי לאלף קושיות קטנות.

אבי פלדשטיין

עימות חששות

(1)

— זוכר מראה בוקר:
 אשה זקנה, חולה, כואבת, ללא תרופות
 שנפלה ושרועה לבד בשיכבת-עודף-השמש הנחה
 על המדרכות הרוויות

מנורות הניאון המקבילות שחו לידנו במים
 אנו במכונית החולפת לדופן הבריכה

זוכר פגישות הימים האחרונים
 יודע אצל המשוררים בגופם הצפוד
 מבשילה הקרחת
 מתחת בלוריתם
 המתנופפת ברוח
 שתתלוש שיערה שיערה עד תום

בזכוכית ריחף מראה דקלים חשוכים
 חושב מזה אני נימלט?

(2)

זוכר רגע ערב ארוך, רגעים עברו
 חברות נמלטות מפני טבעת האפר המשלחת
 עורקי ניקוטין במורד הסיגריה ובעוד זוג צבי האוזניות הישנים
 קשורים למערכת האלקטרונית-קולית
 צועקים דממה על ראשי
 זוכר ידיים אלה

אני רואה איך שם,
 במורד מטפחת הצוואר המיוזעת
 עם החל הצלילים הפעמוניים להישלח, צלילים כמתוך אגן חבוק שיחים
 בקרן החוצה החדר,
 מתפתלים חברי מדברים אלי מתעוותים בתוך הדממה
 אני איני שומע
 ואני יודע

ואני זוכר ידיים שלה מציתות לי סיגריה

מורידים אוזניות
 ואנו יושבים
 בתוך השתיקה
 ובעוד שורשי המילים
 נחרכים עד הפילטר
 העץ הבודד נטוע
 נטוע בלובן אפור
 לובן אפור שלמות הצמחים
 כאילו אומר
 כאילו אומר פה יבנו בניינים מכוערים
 ולא עוד לבד תרוץ תחנת הדלק
 לתוך הלילה.

דן תורן

מה שנקלט

לבנה תלויה מעלי
 עגולה וטיפשית מקרינה
 לים המלוח עד מוות.
 האורות מתחלפים, על הבמה
 עולה לאט אסלה כחוכה שקופה
 וזור בונאלי שחרחר עובר
 ומשליך את החבילות לחול הארוך.
 משמאל הספק-שבדים ממלמלים על
 סיגריה של 7 בערב.
 כמה טוב בחדר החמים. המוסיקה
 לא מבינה כמה שיש חלל ריק
 בלעדיה. כל אוהבי נישארו מהעבר
 השני ואני רוחץ ערום במימיו
 הזהובים של הרוביקון הענק.
 הכל נדחק ללילה בסוריאליזם קיטשי.
 רכבת עברה, המסילה התנדפה
 הרוכבים משקיפים והן מדברות
 על שירה. אלו הן הבנות של התקופה.
 האנשים נישכחו וכל מי שעדיין זוכר
 את העתיד לא מדבר.

מצב

ממילא אני נימצא במצב
 של איחור מוחלט
 השולחן עומד בזווית 30 לכורסה
 על מישון אחד מצחין.
 בגובה פני השולחן עומדת מאפיה
 פריזמתית מחזירה צלילים.
 במישור-ניצב ניצבת מיטה כחולה
 וארוכה עליה יושבת בחורה מחזיקה
 סיגריה בזווית 180 ללועה.
 בזווית אחרת יושב עטי

מחרחר בהנאה
 ומעל, מעל ביתי, במישור
 מצחיק אין יותר זוויות,
 ולשם אלך אני.

תמר בר, מפרסמת כאן את שיריה הראשונים כיתר משתתפי המדור הזה,
 היא תלמידת כיתה י', מזכרון-יעקב.

אבי פלדשטיין ודן תורן — תלמידי י"ב בתיכון עירוני ה', ת"א.

הדסה לוי — סטודנטית שנה ב', באוניברסיטה העברית.